

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 10 (337)
Anul IX
11 martie 2018

ANUL 2018
CENTENARIUL
MĂRII UNIRI

VIAȚA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

DUMINICA SFINTEI CRUCI

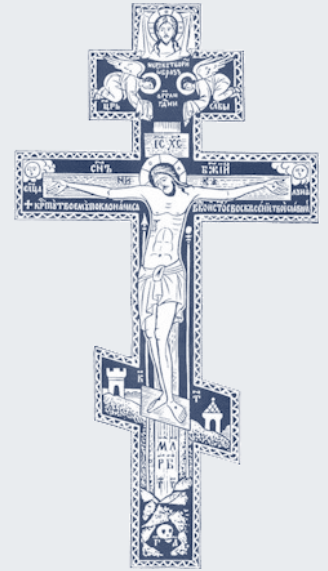
Sfinții Părinți ai Bisericii ne învață în primul rând că, după cum în mijlocul Raiului era sădit Pomul Vieții, tot așa în mijlocul Postului Mare al Sfințelor Paști este prăznuită sărbătoarea Sfintei Cruci celei de viață făcătoare. De ce? Pentru că păcatul neînfrânării (nepostirii) și neascultării lui Adam se vindecă prin înfrânare sau postire față de cele materiale și prin ascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu. Adam și Eva au pierdut Raiul și Pomul Vieții pentru că nu au postit și pentru că nu au ascultat de Dumnezeu. Noul Adam, Iisus Hristos, făcându-Se ascultător până la moarte, și încă moarte pe Cruce, ne-a dăruit Pomul Vieții. El însuși fiind Pomul vieții, care Se dăruiește nouă în Sfânta Euharistie.

Duminica Sfintei Cruci, plasată la jumătatea Postului Mare are și rolul de a-i îmbărbăta pe credincioșii osteniți, pentru a rezista până la Înviere. Credin-

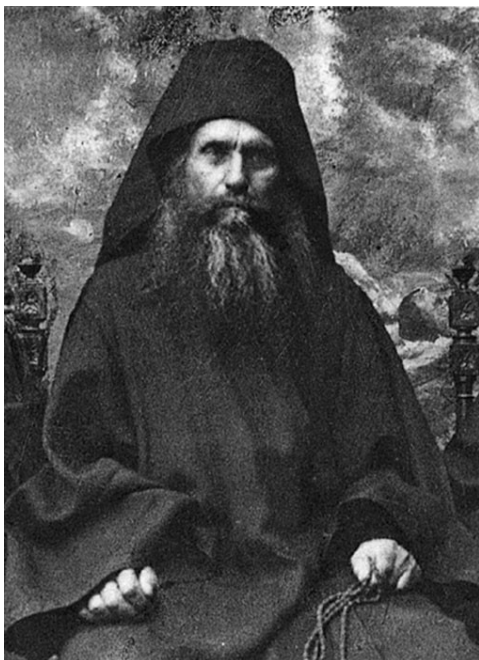
cișilor le este arătată Crucea ca fiind steag de biruință a lui Hristos asupra păcatului și asupra morții, precum și semn luminos al Învierii.

Sfinții Părinți ai Bisericii ne spun că împărații biruitori, când intră într-o cetate, trimit înaintea semnele biruinței sau stindardele lor, ca să binevestească tuturor că vor veni în cetate biruitori. În mod asemănător, în mijlocul Postului, se ridică stindardul credinței noastre, Sfânta Cruce, simbolul Răstignirii și Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pentru a ne încuraja sau întări în lupta cu ispitele, întrucât Crucea este semn al biruinței iubirii smerite asupra păcatului și asupra morții, adică semn al Învierii.

În mijlocul Postului Mare, Crucea se înalță ca un steag victorios, pentru a-i îmbărbăta și întări pe cei ce se nevoiesc postind. Ea le vestește că, la sfârșitul încercărilor, oricât de grele, se află bucuria biruinței.

Sfântul Siluan: „Gândește-te! A așteptat 6 luni pentru momentul potrivit ca să mă dojenească fără să mă supere!”

Este interesant faptul că, în lecturarea vieții Sfântului Siluan de la Muntele Athos, chipul ce iese în evidență cel mai mult în viața lui este acela al tatălui său, un țăran neînvățat. Tatăl său a fost un om cu o mare credință. Sfântul Siluan a considerat că tatăl său este mai înțelept decât așa-numiții părinți duhovnicești. Povestea de mai jos este un interesant mod despre cum tatăl său și-a stăpânit mânia în îndreptarea fiului său. Acest fragment este din cartea Părintelui Sofronie: *Sfântul Siluan Athonitul*.

Însuși a fost atras de una dintre ele și, înainte ca problema căsătoriei să fie pusă, ceea ce se întâmplă deseori, s-a întâmplat asupra-i târziu într-o seară de vară. În următoarea dimineață, precum lucrau împreună, tatăl său i-a spus încet: *«Unde ai fost noaptea trecută, fiule? Inima mea a fost tulburată pentru tine!»*

Cuvintele blânde s-au scufundat în sufletul lui Simeon, și mai târziu în viață, când și-a amintit de tatăl său, sfântul spunea: *«Eu n-am ajuns niciodată de statura tatălui meu. El a fost absolut analfabet - el obișnuia chiar și să facă greșeli în rugăciunea Domnului pe care el a învățat-o ascultând-o în Biserică; dar el a fost un om blând și înțelept.»*

Au fost o familie mare - tata, mama, cei cinci fii și două fiice - toți trăiau împreună în iubire. Băieții mai mari lucrau cu tatăl lor. Într-o vineri au fost la recoltat și a fost rândul lui Simeon să gătească masa de prânz. Uitând că era vineri, el a pregătit un fel de mâncare de carne de porc pentru masa de prânz a lor,

și toți au mâncat din ea. Șase luni mai târziu, într-o zi de sărbătoare în timpul iernii, tatăl lui Simeon s-a întors spre el cu un zâmbet blând și a spus:

– Fiule, îți amintești cum ne-ai dat carne de porc să mâncăm în acea zi pe câmp? A fost o zi de vineri. Am mâncat, dar, știi, la gust era ca și cum ar fi fost carne stricată.

– De ce nu mi-ai spus la momentul acela?

– N-am vrut să te supăr, fiule.

Reamintindu-și astfel de incidente din viața de acasă, Starețul adăuga: *«Acesta este genul de stareț pe care mi-aș dori să-l am. El nu s-a enervat niciodată, a fost întotdeauna echilibrat, temperat și umil. Gândește-te! A așteptat șase luni pentru momentul potrivit ca să mă dojenească fără să mă supere!»*

Pr. Stephen Freeman

Blogul Glory to God For All Things - A Father's Wisdom

Sursa: ortodoxiatinerilor.ro

Tânăr, puternic, frumos, și la vremea aceea și prosper, Simeon [călugărul Siluan de mai târziu] se desfăta de viață. El a fost popular în sat, fiind blajin, pașnic și vesel, iar fetele din sat se uitau la el ca un om care ar dori să se căsătorească. El

„Lasă-te răstignit și nu răstigni. Lasă-te bârfit și nu bârfi. Fii blând și nu fi zelos în rău”

Lasă-te răstignit și nu răstigni. Lasă-te bârfit și nu bârfi. Fii blând și nu fi zelos în rău... Veseleşte-te cu cei ce se veselesc și plângi cu cei ce plâng, căci acesta este semnul curăției. Fii bolnav cu cei bolnavi. Plângi cu cei păcătoși. Fii prieten cu toți oamenii, dar fii singur în cugetul tău. Fii părtaș la pătimirea tuturor, dar cu trupul tău să fii departe de toate. Nu mostra pe cineva și nu osândi nici chiar pe cei foarte răi în viețuirea lor. Întinde haina ta peste cel ce a greșit și acoperă-l; și dacă nu poți lua asupra ta greșelile lui și nu poți primi cercetarea și rușinea în locul lui, rabdă-l măcar și nu-l rușina...

De nu te liniștești cu inima, liniștește-te măcar cu limba. Și dacă nu poți pune rân-

duială în gânduri, pune rânduială măcar în simțuri. Și de nu ești singur în cugetul tău, fii singur măcar cu trupul tău. Și de nu poți lucra cu trupul tău, întristează-te măcar în cugetul tău. Și de nu poți sta la priveghere, priveghează măcar șezând pe patul tău sau chiar întins pe el. Și de nu poți posti două zile, postește măcar până seara. Și de nu poți măcar până seara, postește măcar să nu te sature.

De nu ești curat în inima ta, fii măcar curat în trupul tău. De nu plângi în inima ta, îmbracă-ți în jale măcar fața ta. De nu poți milui vorbește măcar cu un păcătos. De nu ești făcător de pace, fii măcar iubitor de îmbunare. De nu te poți strădui, fă-te măcar în cuget netrândav. De nu ești biruitor (asupra păcatelor), măcar

să nu te mândrești față de cei vinovați. De nu izbutești să închizi gura celui ce bârfește pe soțul tău, păzește-te măcar să nu te faci părtaș în aceasta cu el...

De iubești blândețea, rămâi în pace. Și de te vei învrednici de pace, te vei bucura în toată vremea. Caută înțelepciunea și nu aurul. Îmbracă-te în smerenie și nu în mătase. Caută să dobândești pacea și nu împărăția...

Iată, frate, îndemnul meu: mila să-ți sporească în suflet până când vei simți în inima ta aceeași milă pe care Dumnezeu o are față de lume!"

(Cuvinte despre sfintele nevoițe ale Sfântului Isaac Sirul, Filocalia X)

Rânduiala îmbisericii pruncului

La 40 de zile după naștere se face rânduiala pentru îmbisericirea pruncului și pentru curățirea lăuzei, după datina moștenită tot din Legea Veche (Levitic 12, 1-8), datină pe care a păzit-o și Maica Domnului, aducându-L pe dumnezeiescul său Prunc la templu, unde a fost întâmpinat și ținut în brațe de bătrânul Simeon (Luca 2, 22).

Pruncul e adus de maica sa ori de naș înaintea ușilor bisericii, în pridvor. Preotul, cu epitrahilul, îi însemnează cu semnul Sfintei Cruci pe mamă și pe prunc. Mama sau nașa stă în genunchi cu pruncul în brațe, iar preotul pune epitrahilul și mâna dreaptă pe capul ei și după o scurtă introducere, formată din: Binecuvântare, rugăciunile începătoare obișnuite și troparul zilei sau al Întâmpinării Domnului, citește cele **cinci molitfe din Molitfelnic** (Agheasmatar), în care se roagă întâi pentru mamă, ca Dumnezeu să o curățească de întinăciunea lăuzei și să o învrednicească a intra din nou în sfântul locaș și a se împărtași cu Sfintele Taine.

Se roagă apoi pentru prunc, ca Dumnezeu să-l crească, să-l binecuvânteze și să-l sfințească, învrednicindu-l la vremea cuvenită de luminarea botezului, în cazul că pruncul e nebotezat. Se înțelege de la sine că, dacă pruncul e deja botezat, molitfele respective nu se mai citesc sau se adaptează textul lor la situația de fapt.

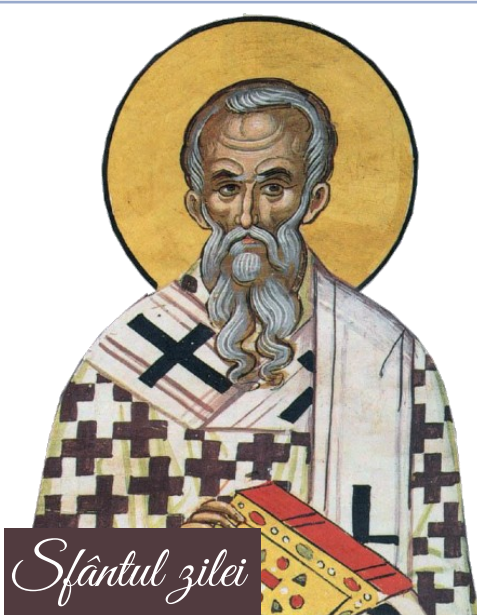
Urmează apoi **îmbisericirea pruncului**, adică introducerea lui în Biserică, dacă prun-

cul e botezat. Preotul îl ia în brațe pe prunc, închihuindu-l pe dreptul Simeon, care l-a purtat în brațele sale pe pruncul Iisus, și face semnul Sfintei Cruci cu el înspre răsărit, în fața ușilor bisericii (pronaosului), zicând: „Se îmbisericește robul (roaba) lui Dumnezeu, în numele Tatălui...”. Apoi intră în Biserică (în naos), zicând: „Intra-voi în casa Ta...” și face din nou semnul Sfintei Cruci în mijlocul bisericii, zicând: „Se îmbisericește robul (roaba) lui Dumnezeu...” și „În mijlocul bisericii Te voi (va) lăuda” (Psalmi 21, 24). Apoi merge în fața ușilor împărătești, unde face din nou semnul Sfintei Cruci, zicând: „Se îmbisericește robul (roaba) lui Dumnezeu...”, și-l închină pe prunc pe la icoane, zicând troparele obișnuite.

Dacă pruncul e parte bărbătească, preotul merge cu el și în Sfântul Altar, intrând pe ușa de miazăzi, ocolind Sfânta Masă (unii îl ating chiar cu fruntea de colțurile Sfintei Mese) și ieșind pe ușa dinspre miazănoapte. Apoi îl pune jos pe solee în fața ușilor împărătești, în semn că e închinat Domnului, zicând: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne...”. Mama (nașa), închinându-se de trei ori, îl ridică pe prunc. Preotul face apoi apolisul Întâmpinării și îl împărtașește pe prunc.

Dacă pruncul nu a fost încă botezat până la 40 de zile după naștere, nu i se poate face îmbisericirea (care e condiționată de botez), ci se citesc numai molitfele pentru curățirea mamei, îmbisericirea pruncului rămânând a se face numai după botez. Neofiii adulți (**n. cei ce au primit de curând botezul ortodox**) se îmbisericesc la 40 de zile după botez.

(Preot Prof. Dr. Ene Braniște)

Sfântul zilei

Sfântul Sofronie Patriarhul Ierusalimului

Sfântul Sofronie s-a născut la Damasc, în Siria de astăzi, în jurul anului 550. În anul 570, călătorind prin Palestina pentru a se închina la Locurile Sfinte, intră în Mănăstirea Sfântului Teodosie cel Mare, situată în apropierea Ierusalimului, ca ucenic al monahului Ioan Moshu. Împreună cu învățătorul său, va ajunge pe la toate mănăstirile și nevoitorii din Egipt. Cei doi sfinți devin apărători ai credinței ortodoxe împotriva unei noi erezii ce începuse a tulbura viața Bisericii-monotelismul (celor ce susțineau că în Hristos există o singură lucrare).

Îmbolnăvindu-se de o grea boală de ochi, a fost vindecat de Sfinții Chir și Ioan. În anul 634, Sfântul Sofronie este ales în demnitatea de patriarh al Ierusalimului.

Sfântul Sofronie a fost de față la aducerea din exilul persan a Cinstitei Cruci, pe care Hristos a fost răstignit. De asemenea, el a scris **Viața Sfintei Maria Egipteanca**, și a alcătuit **Rânduiala Sfințirii Apei Celei Mari**.